

Sladké očekávání

Hannah Lynn

Holly Berryová seděla na mimořádně pohodlném gauči. S tím vysokým opěradlem a měkkými kulatými polštáři to nebyla žádná plochá, sériově vyráběná obyčejná pohovka. Byla designová. Ten typ pohovky, na které se můžete schoulit a spát na ní celý týden dnem i nocí a nebudete mít ani trochu strnulý krk. Byl to absolutní luxus. Jenže navzdory veškeré měkkosti a nadýchaným polštářům Holly cítila krajní nepohodlí.

Léto se chýlilo ke konci a po měsíci horkých dní, kdy ani větráky a klimatizace nepomáhaly ke zmírnění dusivého vedra, se tento týden počasí umoudřilo. Dokonce jim dopřálo trochu deště. To ale nijak nezměnilo skutečnost, že teď z Holly stékal pot. Což ovšem s počasím nesouvisí, pomyslela si a objala své zakulacené břicho.

„Chcete pokračovat s tím, co jsme probírali minulý týden, nebo se objevily nějaké nové potíže? Nechám to na vás.“ Žena na protější straně nakoukla přes brýle, chvíli tčkala pohledem mezi Benem a Holly a pak se zadívala na Bena.

Holly krátce pohlédla vedle sebe, kde seděl Ben se zády rovnými jako pravitko a vypadal skoro stejně nespůj, jak se cítila ona. Několikrát si odkašlal a pak se otočil k Holly.

„Asi bych to nechal na tobě,“ řekl. „Promluvme si o tom, o čem chceš hovořit ty.“

Holly se musela ze všech sil přemáhat, aby něco neodsekla. Místo toho jen zaskřípala zuby. Mělo ji napadnout, že to Ben zase hodí na ni. Jako vždycky. Ačkoli, upřímně řečeno, Holly by nejspíš odpověděla stejně, kdyby otázka směřovala k ní. S Benem jezdili už šest měsíců k doktorce Ellisové do po-

radny pro páry. Holly v hloubi duše věděla, že jim to oběma pomohlo otevřít se ohledně svých problémů. Ale ve chvílích jako tahle opravdu litovala, že tu možnost navrhla.

„No, asi žádné nové potíže nejsou,“ prohlásila a snažila se něco vyčíst z výrazu ve tváři poradkyně, která si něco poznamenala ve svém notebooku. „Ne, žádné nové problémy se neobjevily. Myslím, že jsme měli dobrý týden. Že ano, Bene?“

„Nejspíš ano,“ odpověděl a pilně přikyvoval na znamení souhlasu. „Myslím, že to byl velice dobrý týden.“

„Proč?“ zeptala se doktorka Ellisová, vzhledla od notebooku a podívala se na Holly. „Čím byl tento týden mimořádně dobrý?“

Upřeně na ni hleděla a Holly pochopila, že nemá na vybranou, musí na otázku odpovědět. Ne že by nechtěla, prostě pořádně nevěděla, co má říct.

„No, tento týden jsme spolu třikrát povečeřeli, nebo možná čtyřikrát. Třikrát, nebo čtyřikrát, Bene?“ Zoufale si přála, aby převzal iniciativu.

„Myslím že čtyřikrát,“ odpověděl.

„Tak jo, čtyřikrát. A Ben mě pořád ještě každé ráno doprovází do práce,“ dodala rychle a pomyslela si, že za tohle jim doktorka Ellisová možná udělí zlatou hvězdu. Nic takového sice nedělá, ale možná by měla, pomyslela si Holly. Možná by lidé své vztahové problémy vyřešili rychleji, kdyby je někdo odměňoval razítky či nálepkami. Spokojená, že na otázku odpověděla dobře, se uvelebila v polštářích, ale ještě než si její svaly stihly trochu odpočinout, poradkyně jim položila další otázku. A tahle se opravdu dala čekat, jakkoli si Holly přála na ni neodpovídat.

„A důvěrnosti?“ zeptala se doktorka Ellisová. „Je to ještě pořád problém?“ Přejela pohledem mezi nimi a její hlas se jen nepatrně zvedl. Holly v tu chvíli už nedokázala vzhlednout. Nemohla se dívat na poradkyni a už vůbec ne na Bena. Raději stočila pohled k obrovskému balonu, z něhož se stalo její břicho.

Na začátku jejího vztahu s Benem nebyly důvěrnosti ani trochu problém. Možná jen v tom, jak často k nim docházelo. V prvních dvou měsících se od sebe nemohli odtrhnout, což je taky dostalo do této situace. Holly Berryová s Benem Thornberrym čeká dítě. A přestože to teoreticky neznělo špatně – zábavná, starostlivá majitelka cukrárny se dala dohromady s důvěryhodným a pracovitým ředitelem banky –, teorie a praxe jsou v reálném životě dvě různé věci.

„Hodně jsme se mazlili,“ řekla Holly v zoufalé snaze přerušit ticho, které je obklopovalo. „A taky líbali. Řekla bych, že jsme se tento týden určitě líbali víc, nemyslíš, Bene?“

Teď už se na něj podívala, neschopná skrýt v hlase a očích prosbu. Bylo na čase, aby promluvil on, i když se cítila trochu provinile, že mu klade právě tuhle otázku.

Tohle těhotenství každopádně nebylo plánované. Vlastně bylo natolik neplánované, že jen pár dní předtím, než Holly zjistila, že čeká dítě, vztah ukončila kvůli obavám, že Ben dosud miluje svou bývalku. Jakmile se Ben dozvěděl, že se má stát otcem, stal se z něj vyloženě despota a Holly mu pohrozila, že ho ze života dítěte úplně vyloučí. Ale tohle dlouho netrvalo. Po bouřlivé reakci na zjištění, že je Holly těhotná, se totiž Ben snažil dělat vše, co je v jeho silách, aby se ujistil, že tohle těhotenství proběhne co nejhladčeji.

To on četl všechny ty děsivé knihy o dětech, v nichž se uvádějí všeli jaké příšerné scénáře, aby se tím Holly nemusela zabývat. Pročítal seznamy vhodných a nevhodných jídel a připravil jí jídelníček, aby se o tohle nemusela starat. Masíroval jí chodidla, pomáhal při pozdně nočních výpravách za jídlem, na které měla chuť, a přitom všem dělal v bance tolik přesčasů, kolik mu nabídli. Některé z menších místních poboček se zavíraly, a i když ta bourtonská dosud přežívala, začal se zabývat osobním bankovníctvím. Mělo to své výhody – pružnější pracovní dobu, což pomůže, až se dítě narodí, nemluvě o penězích navíc. Ale taky musel být k dispozici klientům, což znamenalo, že musel pořád někam jezdit, a někdy se dozvěděl jen pár dní předem, kam povede další cesta. Jednoduše řečeno, dělal vše a ještě víc pro to, aby ji učinil šťastnou.

„No, líbání je každopádně dobré.“ Ticho přerušila doktorka Ellisová, ale Holly si nemohla nevšimnout, že Ben v té záležitosti mlčel. Když se nad tím zamyslela, v průběhu týdne se několikrát stalo, že se od něj odtáhla. Třeba se na gauči dívali na film a líbání začalo být příliš vášné. Co ale Ben čeká? Holly je v osmém měsíci. Stěží se nasouká do auta. Ben jistě chápe, že jakékoli dovádění v ložnici je přinejmenším na nějaký čas nemyslitelné. A navíc jí před pár hodinami zkazil náladu komentářem o tom, že všechen cukr, co Holly pořád jí, může ohrozit dítě, takže ze svých skříněk vyklidil všechny sladkosti. Evidentně přitom přehlédl skutečnost, že je Holly majitelkou cukrárny.

„Bene, tentokrát hodně mluví Holly,“ řekla doktorka Ellisová uznale, čímž se Holly konečně dostalo zasloužené pochvaly. „Co kdybyste mi pověděl o svých pocitech? Mohla by Holly podle vás něco udělat, abyste se v tomto vztahu cítil jistěji?“

Úleva, kterou Holly pocítila, když se pozornost od ní přesunula jinam, okamžitě vyprchala. Právě z otázek tohoto typu se jí dělalo nevolno a svíral se jí hrudník. A když na ně odpovídal Ben, bylo to z nějakého důvodu ještě horší, než když mluvila ona.

Z Bena se vydral dlouhý povzdech, který mezi nimi zavál jako silný poryv větru. A pak se dlouze nadechl, než promluvil. „Asi pořád cítím totéž co na začátku těchto sezení. Připadá mi, že se Holly drží zpátky.“

„Jaký to podle vás má důvod?“

„Nevím. Netuším, co ještě můžu udělat.“

Doktorka Ellisová několikrát přikývla, ale místo aby si znovu něco poznamenala do notebooku, rovnou Holly položila další otázku.

„No a co můžete k Benovým pocitům říct vy, Holly?“

Zatímco se k ní upíraly dva páry očí, místnost jako by se zmenšovala. Kolikrát jsem na přesně stejnou otázku v přesně stejné místnosti před přesně stejnými lidmi odpovídala, chtělo se jí zakřičet. Desetkrát? Dvacetkrát? Stokrát? Rozhodně jí to tak připadalo. Tak proč se jí na to doktorka Ellisová pořád ptá? Navzdory rozladění v ní zahlodaly výčitky. Věděla přesně, proč tu otázku zase slyší. Protože to je vlastně pravda, drží se zpátky. Něco si nechává pro sebe. Jen to nechce přiznat.

„Před časem jsme se rozešli,“ řekla Holly, neschopná skrýt v hlase podráždění. „A něco z toho, co Ben udělal a co mi řekl, mě nutí... Nevím, asi k opatrnosti.“

„Ale teď s ním chcete být?“

„Samozřejmě s ním chci být.“

„Protože ho milujete?“

Před časem bylo úplně snadné tohle říct. Dlouho předtím, než se dozvěděli o dítěti, se jí ta slova přímo hrnula z úst, a říkali si je vzájemně. Tehdy večer, kdy jí Ben v dopise vysvětlil, čím vším prošel v předchozím vztahu, jí vyznal své nejhlubší a nejupřímnější city. Tenkrát mu řekla, že ho miluje. A v následujících týdnech ho o tom stále ujišťovala. Jenže z nějakého důvodu to bylo čím dál těžší a v předchozích týdnech jí ta slova čím dál víc vážla na rtech a moc často je neříkala, pokud vůbec někdy. A tak by to ne-

mělo být, že ne? Říkat někomu, že ho milujete, by jistě mělo být čím dál snazší, ne těžší. Tak co to znamená? V pozadí myslí se jí mihla myšlenka, ale zatlačila ji co nejdál.

„No... děsím se toho, že mě někdo raní,“ odpověděla popravdě. „Bojím se toho, co nás v budoucnu čeká. V tuhle chvíli dokážu myslet jen na to, jak s dítětem udržím svůj obchod a život pohromadě. Na víc nemám v hlavě místo.“

„A myslíte, že milovat Bena by zabralo víc místa?“ Doktorka Ellisová tázavě naklonila hlavu na stranu a zadívala se na Holly s narůstající zvědavostí. „Myslíte, že by se tím posledním malým krůčkem důvěry něco změnilo? Přece už jste ve vztahu, ne?“

Holly se sevřel krk. Jako by v něm uvízl nějaký protivný knedlík a nedovoloval jí promluvit. Zkusila si odkašlat a zamrkala, protože cítila, že se jí do očí derou slzy. To snad ne, přece tu zase nebude brečet. Polkla a otevřela ústa, nejistá, co se vlastně chystá říct, ale vtom ji Ben vzal za ruku a pevně jí stiskl dlaň.

„Neboj,“ řekl s pohledem upřeným jen k ní. „Nemusíme spěchat. Nikam neodcházím.“

Holly se usmála a oplatila mu stisk tak pevně, jak to svedla, ale ani to nestačilo zastavit bolest, která se jí šířila hrudí.

Po skončení sezení měla Holly pocit, jako kdyby uběhla mentální maraton. Tak to probíhalo vždycky. Bylo to naprosto vyčerpávající a emočně vysilující. Po jediné hodině na pohovce doktorky Ellisové si připadala příšerně a rozmrzele. A přitom ona sama navrhla, že by měli chodit do poradny, pokud svému vztahu chtějí dát skutečně šanci. A stála si za tím. Nedalo se popřít, že teď s Benem mluví víc o svých pocitech, předchozích vztazích a o tom, co se bude dít, až se dítě narodí. Za těch pár měsíců schůzek s poradkyní se toho o něm a o tom, co mu běží hlavou, dozvěděla víc než po letech soužití s bývalým přítelem Danem, ale v některých bodech to ještě vázlo. O nic víc nešlo.

„Tak jo, a teď zajedu na nákup,“ řekla Holly. V předchozích několika týdnech se z toho stal zaběhlý zvyk. Jelikož přímo mezi Moreton-in-Marsh, kam jezdili do poradny, a městem Bourton-on-the-Water leží Stow-on-the-

-Wold, kde je největší supermarket v kraji, dávalo smysl, aby tam Holly hned po sezení udělala týdenní nákup potravin.

„Chceš, abych jel s tebou?“ navrhl Ben. „Další půlhodina mi určitě nebude chybět. A nelíbí se mi představa, že sama vláčíš těžké tašky.“

„Nejsou o nic těžší než to, co nosím v obchodě,“ namítla Holly. „A vůbec, když si teď uděláš trochu volna, budeš pak pracovat dlouho do noci, a to nechceš. Vážně, zvládnou to. Kdyby něco bylo moc těžké, určitě můžu požádat někoho ze zaměstnanců, ať mi s tím pomůže.“

„No dobrá, pokud to víš jistě.“

Sklonil se, jako by ji chtěl políbit, ale pak se sehnul, dal jí obě ruce na kulaté břicho a vtiskl polibek tam. „Buď na maminku hodný, ano? Moc ji nestresuj.“ Znovu se napřimil, zlehka Holly líbnul na koutek rtů, otočil se a nastoupil do auta.

Holly za ním jela po Fosseway do Stow, odkud Ben pokračoval do Bourtonu a Holly odbočila doleva k supermarketu. Zaparkovala a vytáhla nákupní seznam, který Ben pečlivě sestavil pro tohle období, třetí trimestr jejího těhotenství. Alkohol už samozřejmě nepřicházel v úvahu, ale Ben taky trval na tom, aby omezila množství tučných ryb, začala pít kávu bez kofeinu a vypila každý den maximálně dva šálky bylinného čaje. A k tomu ta situace s cukrem.

Jelikož Holly pracovala v cukrárně, Ben dost dobře nemohl cukr zcela vyřadit z jejího jídelníčku, ale navrhl, ať domů nenosí tolik balíčků karamel a kokosových kostek jako dřív. Čímž myslel, ať nenosí nic. A taky měla raději péct jen slané pokrmy, aby ji tolik nelákalo mlsat. Tohle byl jeden z důvodů, proč Holly raději nakupovala potraviny sama. Kdykoli ji Ben doprovázel, všechno zabralo čtyřikrát tolik času, protože u všeho, co zvedla, zjišťoval přes internet obsah makroživin, soli a přísad a rozhodoval, jestli to pro ni a dítě je nebo není vhodné. A taky mohla cestou domů v autě potají slupnout sáček chipsů.

Přehodila si kabelku přes rameno, a když se kolébala ke vchodu do samoobsluhy, vyložene se jí sbíhaly sliny při vyhlídce, že si koupí skotské vejce nebo nějakou jinou zakázanou dobrotu. Došla k vozíkům a hrábla do kabelky pro minci.

Jednou z věcí, které ji při nakupování štvaly, byla skutečnost, že jsou k sobě vozíky připoutané řetězem a dají se uvolnit jen mincí v hodnotě jedné libry. Samozřejmě ji to rozčilovalo, protože kdykoli ji potřebovala, nemohla

žádnou najít. Za další dvě minuty ještě pořád šátrala v hlubinách kabelky. A vzhledem k velikosti kabelky jí to připadalo absurdní, aspoň jedna tahle mince tam přece musí být. Nacházelo se tam všechno možné: hřeben, láhev vody, malé balení deodorantu, nabíječka telefonu, přinejmenším pět propisek, pět sponek do vlasů, asi tak tisíc receptů a bůhví co ještě. Zašmátrala v postranních kapsičkách a vylovila hrsti měděných drobáků a několik poněkud zmačkaných ovocných žvýkaček. Vtom se za jejími zády ozval něčí hlas.

„Vážně nechápu, proč tu minci jednoduše nemáš přichystanou v kabelce. Je tak těžké si to pamatovat? Vždyť sem jezdíš každý týden.“

Holly zacukalo v koutcích, ale než se otočila, potlačila úsměv a zaškaredila se. Vzadu za ní stál Giles Caverty, na sobě košili v lososovém odstínu a v obličeji káravý výraz.

„To je ale náhodička,“ podotkla suše.

Přeložila Blažena Kukulišová